

VI

- Csinál borjúremeket ma estére? – kérdezte Colin.
- Istenem – sóhajtott Nicolas. – Az úr nem szólt idejében. Más tervem volt.
- Ezer ördög és pokol és cséphadaró! Miért beszél hozzáam mindig harmadik személyben? – kérdezte Colin.
- Ha az úr felhatalmaz, hogy kifejtsem indokom, megmondom, hogy véleményem szerint bizonyos bizalmaskodás csak akkor elfogadható, ha az ember hajdan együtt őrizte valakivel a sertést. Ez esetben azonban ez nem fog fenn.
- Maga nagyon fenn hordja az orrát, Nicolas – állapította meg Colin.
- Állásomból következik, hogy kevély vagyok, uram – felelte Nicolas –, és ön ezért engem nem hibáztathat.
- Hát persze hogy nem – nyugtatta meg Colin. – De szeretném, ha nem lenne ilyen zárkózott.
- Én őszinte, bár rejtett tisztelettel viseltetem uraságod iránt – felelte Nicolas.
- Ez boldogsággal és büszkeséggel tölt el, Nicolas, és én is nagyon tisztelem magát. Tehát mi lesz ma vacsorára?
- Megint csak ragaszkodom Gouffé hagyományaihoz, midőn ezúttal egy déltengeri, pézsmával illatosított portóiban sült hurkácskát készítendek.
- Melynek titka? – érdeklődött Colin.
- A következő: „Vegyünk egy hurkácskát, és nyúzzuk meg, bárhogy acsarkodik. A bőrét gondosan őrizzük meg. A hurkácskát tűzdeljük meg vékony szeletekre vágott, kel-

lően meleg vajban lóhalálában megfuttatott homárlábbal, majd ejtsük bele egy jéggel bélelt könnyű kuktába. Tegyük magasabbra a lángot, és az így nyert helyen ízlésesen helyezzünk el lassú tűzön főtt borjúmirigy-karikákat.

Amikor a hurkácska mély hangot hallat, íziben vegyük le a tűzről, és öntsük nyakon jó minőségű portóival. Piszkáljuk meg platinalapickával. Zsírral kenjük ki egy sütőformát, és tegyük el, nehogy megrozsdásodjon. Tálaláskor készítsünk erőlevest egy zacskó lítium-hidroxidból meg negyed liter friss tejből. Öntsük rá a borjúmirigyre, tálaljuk, és menjünk a fenébe.”

– Egészen puff vagyok – mondta Colin. – Ez a Gouffé irtó nagy ember lehetett. Mondja, Nicolas, nem lesz holnap pattanás az orromon?

Nicolas megvizsgálta Colin orrberendezését, és nemleges eredményre jutott.

– Jaj, hogy el ne felejtsem, tudja-e, hogyan kell táncolni a sandacsacsát?

– Én, kérem, még a porhanyós ficammogó stílusnál tartok, amit a múlt félévben Neuillyben kreáltak – mondta Nicolas –, és nem ismerem pontosan a sandacsacsát, csak éppen nagy vonalakban.

– Mit gondol – kérdezte Colin –, egy lecke elég, hogy az ember elsajátítsa a megfelelő technikát?

– Úgy vélem, elég – nyugtatta meg Nicolas. – Lényegében nem bonyolult. Csak arra kell vigyázni, hogy elkerüljük a durva tévedéseket meg az ízléstelenségeket. Az egyik az lenne, ha az ember boogie-woogie ütemre táncolná a sandacsacsát.

– Ez lenne a tévedés?

– Ez lenne az ízléstelen.

Nicolas visszatette az asztalra a citrancsot, amelyet a beszélgetés alatt megtépett, s friss vízben kezét öblített.

– Siet? – kérdezte Colin.

– Hát istenem, nem, uram – mondta Nicolas. – A főzés már jó úton halad.

– Akkor lekötelezne, ha megtanítana a sandacsacsa nagy vonalaira – kérte Colin. – Jöjjön az ebédlőbe, felteszek egy lemezt.

– Azt tanácsolom az úrnak, hogy hangulattempójút tegyen fel, olyan stílusút, mint a Duke Ellington által hangszerelt *Chloé*, vagy valamit a Johnny Hodges concertóból – hangsúlyozta Nicolas. – Olyasmit, amit az óceánon túl a *moody* vagy *sultry tune* kifejezéssel jelölnek.

VII

– A sandacsacsa lényege az – magyarázta Nicolas –, hogy, amint azt ön is bizonyára tudja, két, tökéletes szinkronban rezgőmozgást végző test között interferencia jön létre.

– Nem tudtam – mondta Colin –, hogy ilyen komoly fizikai tudás kell hozzá.

– A jelen esetben, kérem – folytatta előadását Nicolas –, a táncos és a táncosnő meglehetősen kis távolságra van egymástól, s a zene ütemére hullámmozgásba hozza testét.

– Csakugyan? – kérdezte Colin kissé nyugtalanul.

– Akkor kifejlődik – folytatta Nicolas – egy olyan statikus hullámrendszer, amely – akár az akusztikában – rezgési csomókat és hurkokat képez, s ez nem kis mértékben járul hozzá, hogy megfelelő hangulat legyen a táncteremben.

– Minden bizonnyal... – rebegette Colin.

– A profi sandacsacsa táncosoknak néha sikerül – folytatta Nicolas – parazita hullámsávokat teremteniük azzal, hogy külön-külön szinkronrezgésbe hozzák bizonyos tagjaikat. Nem akarom részletezni, inkább megkísérlem bemutatni az úrnak, hogyan csinálják.

Colin a *Chloé*-t választotta, amint Nicolas ajánlotta volt, és feltette a lemezjátszó korongjára. Nagyon vigyázva, az első barázda mélyére illesztette a tű hegyét, és nézte, ahogy Nicolas rezegni kezd.

VIII

– Menni fog az úrnak! – örvendezett Nicolas. – Még egy kis erőfeszítés.

– De hát miért választottunk lassú dallamot? – kérdezte verejtékezve Colin. – Így sokkal nehezebb.

– Megvan az oka – világosította fel Nicolas. – Elvben a táncospár közepes távolságra van egymástól. Ha lassú a dallam, akkor úgy lehet szabályozni a két test hullámzását, hogy annak eredője derékmagasságban legyen: így a fej meg a láb szabadon mozgatható. Elvileg ezt az eredményt kell elérnünk. Megesik azonban, bár ez roppantul sajnálatos, hogy egyes felelőtlen egyének úgy táncolják a sandacsacsát, mint a feketék, azaz gyors tempóra.

– Vagyis? – kérdezte Colin.

– Vagyis változó interferencia alakul ki a lábuknál, a fejüknél és sajnos még az ágyékuk magasságában is, míg a nyugvópontok a szegycsont meg a térd magasságában találhatóak.

Colin elpirult.

– Értem – mondta.

– Boogie-ütemre a hatás – vont a végkövetkeztetést Nicolas –, mondjuk meg nyíltan, már csak azért is parázna, mert általában már maga a zene is gerjesztő.

Colin eltűnődött.

– Hol tanulta a sandacsacsát? – kérdezte Nicolas-tól.

– Az unokahúgom tanított rá... – felelte Nicolas. – A sandacsacska teljes elméletét a sógorommal folytatott beszél-

getések során dolgoztam ki. Ő ugyanis akadémikus, mint az úr minden bizonnyal tudja, így aztán nem okozott neki gondot, hogy rájöjjön a módszerre. Sőt még azt is mondta nekem, hogy tizenkilenc évvel ezelőtt ki is próbálta.

– Az unokahúga, ugye, tizennyolc éves? – kérdezte Colin.

– Meg három hónapos... – pontosította Nicolas. – Ha az úrnak már nincs szüksége rám, visszatérek a konyhába, ügyelnem kell az ebédre.

– Menjen csak, Nicolas, és köszönöm – mondta Colin, s levette a lemezt, amely éppen lejárt.

IX

– A vörössárga öltönyömet veszem fel a kék ingemmel meg a vörössárga-piros nyakkendőmet és a tűzött anti-lopbőr cipőmet meg a piros-vörössárga zoknimat.

– Előbb megtisztálkodom, megborotválkozom, és megvizsgálom a képemet. És beszólok Nicolas-nak a konyhába:

– Táncolunk egyet, Nicolas?

– Istenem – felelte Nicolas –, ha az úr nagyon akarja, akkor igen, de ellenkező esetben boldog lennék, ha elintézhetnék néhány apróságot, amelynek sürgőssége parancsoló.

– Tapintatlanság lenne részemről, Nicolas, ha bátorodnék érdeklődni a részletek iránt?

– Én vagyok az elnöke a kerületi Háztartási Alkalmazottak Bölcséleti Körének – felelte Nicolas. – Következésképpen kötelességem, hogy bizonyos buzgósággal vegyek részt az üléseken.

– Meg merjem kérdezni, mi a tárgya a mai megbeszülésnek, Nicolas?...

– Az elkötelezettségről lesz szó. Párhuzamot fogunk vonni a kötelezettségvállalás különböző fajtái közt, éspe dig a Jean-Sol Partre elmélete értelmében vett elkötelezettség, a gyarmati hadseregbe való belépés és a háztartási alkalmazottak magánszemélyek általi felfogadása közt, mert ez mind elkötelezettséget jelent.

– Nahát, ez nagyon érdekelné az én Chick barátomat! – mondta Colin.

– Sajnálatos – felelte Nicolas –, de a Kör szigorúan zárt körű. Chick urat nem engednék be. Csak háztartási alkalmazottak...

– A szobalányok például bemehetnek? – kérdezte Colin.

– Hogyne, uram, hogyne – felelte Nicolas.

– És az utcalányok? – érdeklődött Colin.

– Hova gondol, uram! – hördült fel Nicolas. – Csak magánházi lehet szó, kérem, nem nyilvánosházi...

– Milyen igaza van, Nicolas. Maga szerint vajon megtalálom-e a lelki társam a mai nap folyamán?... Olyan társra vágyom, mint például a maga unokahúga...

– Rosszul teszi az úr, ha az én unokahúgomra gondol – mondta Nicolas –, lévén evidens, hogy a minapi események során már eldőlt, miszerint Chick úr választása esett rá elsőnek.

– De hát, Nicolas – türelmetlenkedett Colin –, alig várom, hogy szerelmes lehessenek...

Könnyű füst röppent ki a teáskanna csövéből, és Nicolas már indult is ajtót nyitni. A házmester hozott fel két levelet.

– A posta? – kérdezte Colin.

– Bocsánatot kérek, uram – felelte Nicolas –, de mind a kettő nekem jött. Az úr is levelet vár?

– Szeretnék levelet kapni egy lánytól – felelte Colin. – Szeretném szeretni szerelemmel.

– Dél van – állapította meg Nicolas. – Óhajtja a reggelit, uram? Darált ökörfarokleves van meg fűszerszámos puncs, ajókás-vajas piritóssal.

– Nicolas, miért nem akar Chick ebédelni jönni a maga unokahúgával, csak ha meghívok még egy lányt?

– Már megbocsásson, uram, de én is hasonlóképpen cselekednék. Az úr ugyanis csinos fiú...

– Nicolas – mondta Colin –, ha ma este nem leszek szerelmes istenigazából... én... én... nem tudom, mit teszek... én bánatomban gyűjteni fogom Bovouard hercegnő műveit, már csak azért is, hogy bosszantsam Chick barátomat.

X

– Szeretnék szerelmes szenni – mondta Colin. – Szeretnél szerelmes szenni. Ő szeretne szerelmes szenni. Mi, ti, szeretnének, szeretnétek szintén szerelmesek szenni...

Nyakkendőjét kötötte a fürdőszobai tükör előtt.

– Már csak a zakómat meg a felöltőmet és a sálamat meg a jobb kesztyűmet meg a bal kesztyűmet kell felvennem. De kalapot nem teszek, nehogy összeborzoljam a frizurám. Hát te mit csinálsz itt?

A fekete bajszerű szürke egérhez intézte a kérdést, aki semmi esetre sem volt a helyén a fogmosó pohárban, még ha ki is könyökölt a mondott pohár peremére, s úgy tett, mintha füttyülne a világra.

– Képzeld, mi lenne – szólt az egérhez, s leülepedett a sárga zománcú, téglalap alakú fürdőkád peremére, hogy közelebb legyen az egérhez –, ha ott találnám Szamárhi-dyéknál régi barátomat, Izét...

Az egér bólogatott.

– És képzeld, mi lenne (és miért ne lehetne?), ha neki is volna egy unokahúga. Fehér sweat-shirtöt viselne, sárga szoknyával, és Al... izé... Algának... Olgának hívnák...

Az egér keresztbe tette a lábát, és meglepettnek látszott.

– Nem szép név – vélte Colin. – De te meg egér vagy, s mégis van bajsod! Nahát akkor?

Felállt.

– Már három óra van. Látod, elvesztegettem miattad az időmet. Chick és... Chick biztosan korán ott lesz.

Megnyalta a mutatóujját, és a feje fölé emelte. Aztán rögtön vissza is rántotta. Mintha kemencébe dugta volna az ujját.

– Szerelem lóg a levegőben – vonta le a végkövetkeztést. – Izzó a lég, nagy a hév.

– Én felkelünk, te felkeltek, ő felkelnek, mi, ti, ők, kelek, kelsz, kel, szerelem kell. Ki akarsz jönni a pohárból?

Az egér bebizonyította, hogy nincs szüksége senkire, mert egyedül mászott ki, és levágott magának nyalókának egy darab szappant.

– Ne nyálazz össze mindent! – intette Colin. – Micsoda inyenc vagy!

Kiment, belépett a szobájába, és felöltötte a zakóját.

– Nicolas bizonyára elment... Csodálatos lányokat ismerhet... Azt mesélik, hogy a dúsgazdag auteuil-i lányok beállnak filozófusokhoz mindenesnek, s majdnem minden megtesznek nekik...

Becsukta a szobája ajtaját.

– A zakóm bal ujjának a bélése kissé szakadozott... Már nincs több szigetelőszalagom... Annyi baj legyen, megszegezem.

Az ajtó olyan zajjal csattant mögötte, mint egy csupasz kéz egy csupasz popsin... Colin bele is remegett...

– Másra akarok gondolni... Tegyük fel, hogy kitöröm a nyakam a lépcsőn.

A nagyon világos, mályvaszínű lépcsőszőnyeg csak minden negyedik grádicson volt elkopva, mert Colin mindig négyesével vette a fokokat, amikor lerohant. A lába beleakadt egy nikkelezett szőnyegtartó rúdba, és ő maga belegabalyodott a korlátba.

– Így jár, aki mindenféle marhaságot összebeszél. Úgy kell nekem! Én, te, ő ostoba!...

Fájt a háta. Amikor leért, rájött, hogy miért, és a felöltője gallérjából kihúzott egy szőnyegtartó rudat.

A ház kapuja olyan cuppanással csukódott be mögötte, mint egy csók egy csupasz háton...

– Na, mi látnivaló van ebben az utcában?

Közvetlenül előtte két kubikos ugróiskolázott. A kövérebbik pocakja mindig tulajdonosának mozgásával ellentétes irányba lendült. Dobókorongnak pirosra festett feszületet használtak, amiről hiányzott a kereszt.

Colin elhaladt mellettük.

Jobbra, balra szép vályogépületek emelkedtek, nyaktiló-ablakokkal. Az egyik nyaktilóból egy nő hajolt ki. Colin csókot dobott neki, az asszonyka pedig rárázta azt a fekete-arany gyapjúflanell ágyelöt, amit a férje ki nem állhatott.

A nagy bérházak kegyetlen látványán az üzletek enyhítettek valamit. Colin felfigyelt egy kirakatra, amelyben fakírfelszerelés kínálkozott. Megállapította, hogy a múlt hetihez képest megint emelkedett az üvegsaláta és az afrikaszeg ára.

Találkozott egy kutyával és két másik személlyel. A hideg otthon tartotta az embereket. Azok, akiknek sikerült kitépniük magukat a fagyból, ruhafoszlányokat hagytak benne, és torokgyulladásról haldokoltak.

Az útkereszteződésnél a rendőr a körgallérjába temette fejét. Nagy, fekete esernyőre hasonlított. Pincérek lejtettek körötte körtáncot, hogy felmelegedjenek.

Az egyik kapu alatt egy szerelmespár csókolódzott. – Látni se akarom őket... látni se akarom őket... Csak boszszantanak...

Colin átkelt az úttesten. Az egyik kapu alatt egy szerelmespár csókolódzott...

Behunyta szemét, és futásnak eredt, de gyorsan újra kinyitotta, mert behunyt szemmel egy sereg lányt látott maga előtt, és ettől eltévesztette az utat. Egy lányt pillantott meg a járdán, aki ugyanabban az irányban ment, mint ő. Látta fehér lábát a fehér báránybőr csizmacskában, ütött-kopott pandúrbőr télikabátját és hasonló szellemű kucsmáját. A vállát a valóságosnál szélesebbnek mutató kabát lebegve táncolt körötte.

– Utol akarom érni. Látni akarom az arcát...

Látta és sírva fakadt. Legalább ötvenkilenc esztendő volt. Colin leült a járda szélére, és tovább sírdogált. Nagyon megkönnyebbült, és a könnyek halk sistergéssel fagytak meg, majd darabokra törtek a járda sima gránitkövén.

Öt perc múlva döbbsen rá, hogy Szamárhidy Isis háza előtt ül. Két lány ment el mellette, és belépett a lépcsőházba.

Szíve mérték felett megdagadt, megkönnyebbült, fel-emelte a földről, és utánuk repítette.

XI

Már az első emelettől kezdve hallani lehetett az Isis szülei lakásában rendezett buliból alászálló zsvajfoszlányokat. A lépcső háromszor tekeredett öntengelye köré, és felerősítette a hangokat a grádicsházban, ahogy a henger alakú rezonátorok erősítik fel a vibrafon fémlemezeinek csengését. Colin ment felfelé, az orra a két lány sarkát súrolta. Dupla sarkú, világos nejlonharisnyákat, finom bőrből készült, magas szárú cipőket és kecses bokákat látott. A harisnyák varrása enyhén ráncos volt, hosszú hernyóként húzódott végig a lányok lábszárán, a térdhajlatukon... Colin megállt, és két lépcsőfoknyi előnyt adott a hölgyeknek. Aztán újra elindult. Most már látta a balsó leányzó harisnyájának a felső részét, a dupla szemekkel szedett vastagabb sávot meg a comb árnyas fehérségét. A másik lány rakott szoknyát viselt, s az nem kínált hasonló szórákozást, de az ő csípője izgatóbban ringott a hódprém kabát alatt, mint az elsőé, újabb ráncokat vetve a szoknyájára. Colin illendőségből a lábát kezdte nézni, és látta, hogy ez megállapodik a második emeleten.

Követte a két lányt, akiknek szobacica nyitott ajtót.

– Jó napot, Colin – szólta Isis. – Jól van?

– Jó napot, Isis – mondta Colin. – Boldog születésnapot! Magához húzta a lányt, s megcsókolta a haja tövéénél.

Jó szagú volt.

– De hát nem nekem van születésnapom, hanem Dupont-nak – tiltakozott Isis.